

≈ 1 ≈

Очите ми пареха. Но пък те не бяха *стирали* да парят, откакто се бе стъмнило преди няколко часа, и все пак ги присвих. Пред мен, в самия край, *в съвсем самия край* на светлината на фаровете ми, имаше знак.

Поех си дълбок, дълбок дъх и веднага го изпуснах обратно.

Добре дошли в ПАГОСА СПРИНГС *Най-дълбоките горещи извори в света*

После отново прочетох табелата, за да се уверя, че не съм си въобразила.

Бях тук. Най-накрая.

Беше ми отнело цяла вечност.

Добре де, вечност, която се вписваше в двумесечен период. Приблизително осем седмици, през които шофирах бавно, спирах на почти всяка туристическа атракция и двузвезден хотел или имот, който се даваше под наем, по пътя от Флорида през Алабама, Мисисипи и Луизиана. Прекарах известно време в Тексас, след което прескочих до Аризона, разглеждайки малки и големи градчета, на които не бях успяла да обърна внимание в миналото, когато съм минавала оттам. Дори посетих стар приятел и семейството му. Докато му бях на гости, отидох и до Вегас, защото това е друг град, в който съм била поне десет пъти, но който никога не бях успяла да разгледам. Прекарах почти три седмици в Юта. И не на последно място, отделих една седмица, за да мина през Ню Мексико, преди отново да обърна към планините. Към Колорадо. Крайната ми цел... или така се надявах.

И сега стигнах.

Или почти бях стигнала.

Позволих си да отпусна рамене, облегнах се на седалката и леко се успокоих. Според навигацията ми оставаха още трийсет минути, преди да стигна до взетото под наем жилище в другия край на града в югозападната част на щата, за която повечето хора изобщо не бяха чували.

Дом за следващия месец или може би по-дълго, ако всичко се подредеше така, както исках. Все пак трябваше да се установя някъде.

От снимките, които бях разгледала онлайн, когато наех имота, той изглеждаше точно като нещото, което търсех. Не беше голяма къща. Не беше в града. Но най-вече ми бе харесал, защото ми напомняше на последната къща, в която бяхме живели заедно с мама.

И като се има предвид, че я бях резервирала в последния момент, точно в началото на лятото и туристическия сезон, нямаше много останали къщи, от които да избирам – да се разбира, че нямаше никакви. Идеята да се върна в Пагоса Спрингс ми бе хрумнала преди две седмици посред нощ, докато тежестта на всички избори, които бях вземала през последните четиринайсет години, тегнеше върху душата ми. Не беше за пръв път, а по-скоро за хиляден и се бях борила да не заплача. Сълзите не напиреха, защото се намирах в стая в град Моуаб съвсем сама и на повече от хиляда километра наоколо нямаше нито един човек, на когото да му пука за мен. Напиреха, защото бях мислила за майка си и как последния път, когато бях в района, беше с нея.

И може би съвсем мъничко, защото няхах никаква представа какво, по дяволите, да правя вече с живота си и това ме плашеше до смърт.

И въпреки това тогава ми бе хрумнала идеята.

Върни се в Пагоса.

Защото защо не?

Много мислех за това какво искам, от какво имам нужда. Не беше като да имах какво друго да правя, докато бях сама почти непрекъснато в продължение на два месеца. Мислех да направя списък, но приключих със списъците и графици-те; бях прекарала последното десетилетие в слушане на други хора, които ми казваха какво мога и какво не. Бях приключила

с плановете. Честно казано, бях приключила с много неща и с много хора.

И веднага щом се сетих за мястото, което някога беше мой дом, разбрах, че ето това искам да направя. Идеята просто ми се стори *правилна*. Беше ми омръзнало да шофирам напред-назад в търсене на нещо, което да върне в живота ми някакво подобие на ред.

Щях да се справя сама, така реших.

Нова година, нова Аврора.

И какво, като беше юни? Кой казва, че новата година трябва да започва на първи януари, нали така? Моята беше започнала официално с много сълзи следобеда на една сряда преди около година. И беше време за нова версия на човека, който бях тогава.

Затова бях тук.

Отново в града, в който бях израснала, двайсет години по-късно.

На хиляди километри от Кейп Корал и всичко и всички в Нашвил.

Свободна да правя каквото поискам за пръв път от много, много време насам.

Можех да бъда такава, каквато исках. По-добре късно, отколкото никога, нали?

Издишах и размърдах рамене, за да се събудя още малко, присвивайки очи заради болката, която ме бе сковала още по времето, когато бяха издърпали килима изпод краката ми, и така и никога не ме бе напуснала. Може би няхах *истинска* представа какво щях да правя в дългосрочен план, но щях да го измисля. Не можех да се насиля да съжаля за решението си да дойда тук.

Имаше сума ти неща в живота ми, за които съжалявах, но нямаше да позволя този избор да бъде едно от тях. Дори и да не останех тук за постоянно, месецът, който бях резервирала в Пагоса Спрингс, нямаше да остане без значение за живота ми като цяло. Щеше да бъде първата крачка към бъдещето. Може би лекарство за миналото. Отскок за настоящето.

„Никога не е твърде късно да откриеш нов път“, както пееше приятелката ми Юки. Бях изминала целия този път до Колорадо и нищо нямаше да бъде напразно – нито схванатият

ми задник, нито болящите ме рамене, нито ишиасът, който се обаждаше, нито дори колко силно се нуждаеха очите ми от затваряне и от дрямка.

И ако усещах началото на главоболие точно над веждите си, то това беше просто част от пътуването, парченце от шибаното бъдеще. Без болка няма победа.

А ако в следващия месец не се кача на колата си нито един път, това също ще бъде прекрасно. От мисълта да седна зад волана за още една минута ми идваше да повърна. Може би, докато така и така бях на темата, щях да си купя нова кола. Разполагах с кървавите пари за нея. Можеше да ги използвам за нещо, от което действително имах нужда, след като настоящото ми возило нямаше задвижване четири по четири.

Сега. Ново. Настояще.

Миналото си оставаше там, където си беше, защото, колкото и да ми се искаше да го запаля и да го гледам как гори, това не можеше да се случи.

Най-вече защото щях да вляза в затвора за двойно убийство, а на подобни неща не се гледаше с добро око.

Вместо това продължавах напред без съдебно досие и това беше следващата стъпка. Чао, Нашвил и всичко в него. Сбогом и на Флорида. Здравейте, Колорадо, планини и спокойно, а надявам се, и щастливо бъдеще. Щях да накарам всичко това да се сбъдне само със силата на ума си. Както Юки също пееше: „Ако изпратиш мислите си към вселената, можеш да се надяваш, че някой там ще ги чуе“.

Бях приключила с трудната част. Това беше бъдещето ми. Още една стъпка в следващите трийсет и три години от живота ми.

Всъщност трябваше да съм благодарна на семейство Джоунс за това. Може би не задето се възползваха от мен, но поне сега знаех в какво се бях забъркала... С какви хора се бях обградила. Поне се бях измъкнала.

Бях свободна.

Свободна да се върна там, където бях прекарала първата част от живота си, свободна да видя мястото, на което последно бях видяла майка си. Същото място, което тя така силно бе обичала, което пазеше толкова много хубави спомени, както и най-лошите.

Щях да направя всичко, което беше нужно, за да продължа с живота си.

И първата стъпка беше да завия наляво по един черен път, който технически се водеше обществен.

Сграбчила с всички сили волана, докато гумите на автомобила преминаваха през безбройните дупки по пътя, извиках в ума си последния мъглив спомен, който имах за майка си, образа на зелено-кафявите ѝ очи – същите, които виждах и в огледалото. Кестенявата ѝ коса, не твърде тъмна, но и не твърде светла, беше друго нещо, което двете споделяхме – поне докато не бях започнала да боядисвам моята, но вече бях престанала. Боядисвах я само заради госпожа Джоунс. Но най-вече си спомням колко силно ме беше прегърнала майка ми, преди да ми позволи да гостувам в дома на приятелката си на следващия ден, вместо да отида с нея на преход, който бе планирала за двете ни. Как ме беше целунала, преди да ме пусне и да каже: „Ще се видим утре, Аврора-бебче!“.

Вина, горчива и остра, тънка и смъртоносна като кинжал от ледена висулка, ме прободеше в стомаха само за около милионен път. И се зачудих, както правех винаги, когато ме обземеше това познато усещане: „Ами ако? Ами ако бях отишла с нея?“. Като всеки друг път, в който се питах, си казах, че отговорът няма значение, защото никога нямаше да разбера.

След това пак се взрях в далечината със силно присвити очи и преминах през една още по-голяма дупка на пътя, псувайки факта, че по никой от тези пътища нямаше улично осветление.

Сега, като се замисля, трябваше да разтегна тази последна част от пътуването в рамките на още един ден, така че да не ми се налага да карам сред планините в мрака.

Защото не само издиганията и спусканията на пътя изскачаха насреща ти. Имаше също така елени, зайци и катерици. Бях видяла един броненосец и един скункс. Всички те бяха решили да претичат през пътя в последния момент, уплашвайки ме до такава степен, че натиснах рязко спирачките и благодарих на Бога, че не беше зима и че нямаше много коли по пътя. Единственото, което исках, бе да стигна до временния си дом.

Да открия човек на име Тобаяс Роудс, който даваше под наем на много разумна цена апартамента над гаража си. Аз щях да бъда първият гост. За жилището още нямаше отзиви, но

пасваше на всичко останало, което исках от жилище под наем, така че бях склонна да рискувам.

Освен това нямаше никакъв друг избор, ако изключим наемането на стая в нечия къща или да отсядането в хотел.

– Наближавате крайната точка на пътуването си отляво – обади се навигацията.

Стиснах волана и присвих още повече очи, като едва забелязах началото на един страничен път. Заради мрака не можех да видя дали има още къщи наоколо. Мястото наистина беше наскреж нищото.

Но пък аз точно това исках: спокойствие и усамотение.

Докато завивах по предполагаемия път, който бе отбелязан единствено със светлоотразително колче, си казах, че всичко ще бъде наред.

Щях да си намеря работа... да правя нещо... и щях да прочета дневника на майка си и да се опитам да отида на някои от преходите, за които бе писала. Поне любимите ѝ. Това бе една от най-сериозните причини, поради които идването тук ми се бе сторило толкова добра идея.

Хората обичайно плачеха, когато настъпеше краят, но понякога човек трябваше да плаче заради новите начала. Нямаше да забравя онова, което бях оставила зад себе си. Но щях да се вълнувам – поне толкова, колкото можех – за това начало и как щеше да завърши то.

Стъпка по стъпка, нали така?

Пред мен се извисяваше къща. По броя на прозорците и светещите лампи ми се стори мъничка, но това не беше от особено значение. От едната страна, може би на около петнайсет метра – това проклето шофиране по нощите здраво влияеше на астигматизма ми, – се намираше още една постройка, която адски приличаше на отделен гараж. Пред главната къща имаше паркиран един-единствен автомобил, стар джип „Форд Бронко“, който разпознах, защото братовчед ми бе прекарал години да реставрира един от точно същия модел.

Завих с колата към по-малката и по-неосветена сграда и забелязах голямата врата на гаража. Под гумите ми хрущеше чакъл, камъчета подскачаха и се удряха в шасито и аз отново си напомних защо бях тук и че всичко ще бъде наред. След това паркирах отстрани. Примигнах и разтърках очи, после най-

сетне извадих телефона си, за да прочета отново инструкциите за настаняване, на които бях направила скрийншот. Може би утре щях да отида и да се представя на собственика. Или може би просто щях да го оставя на спокойствие, ако и той оставеше мен на спокойствие.

Накрая излязох от колата.

Това беше остатъкът от живота ми.

И щях да дам всичко от себе си, точно както майка ми ме бе възпитала да правя, точно както би очаквала от мен.

Отне ми само около минута с фенерчето на телефона да открия вратата – бях паркирала точно до нея – и заключващата се с комбинация кутийка, която висеше от дръжката. Кодът, изпратен ми от собственика, сработи от първия опит и в малката кутия намерих самотно ключе. То пасна и вратата се отвори със скърцане към стълбище отляво и още една врата на перпендикулярната му стена. Натиснах ключа за осветлението и отворих вратата право пред онази, през която току-що бях влязла, като очаквах да води към гаража и не останах разочарована.

Но това, което ме изненада, беше, че вътре нямаше кола.

Имаше различни видове изолация по стените, част бе направена от онзи вид пяна, която бях виждала във всяко звукозаписно студио, в което бях влизала досега, а други части представляваха заковани сини подложки за под. Имаше дори няколко стари матрака, притиснати към стените. В центъра се намираше голям високоговорител с четири колони и очукан стар усилвател, две столчета и стойка с три китари върху нея. Също така имаше синтезатор и основен, базов комплект барабани.

Преглътнах.

После забелязах два плаката, залепени върху подложките, и бавно изпуснах дъха си. Едната беше за млад фолк певец, а другата – за голямо турне на две рок групи. Не кънтри. Не поп.

И най-важното, нямаше нужда да го премислям. Излязох обратно по пътя, по който бях влязла, и се отърсих от гледката на мястото за репетиции, затваряйки вратата след себе си.

Качих се по стълбите, които правеха завой, и стигнах до горното помещение. Светнах още лампи и въздъхнах с облекчение. Мястото беше точно като на снимките: малък апар-

тамент тип студио. Имаше голямо легло, сгушено до стената вдясно, отоплителен уред, преправен да изглежда като печка на дърва в ъгъла, малка масичка с два стола, хладилник, който имаше вид да е от деветдесетте, но на кого му пукаше, готварска печка, която може би беше от същото десетилетие, кухненска мивка, комплект врати, вероятно на гардероб, и една затворена врата, която се надявах, че водеше към описаната в обявата баня. Нямах пералня или сушилня и не си бях направила труда да питам. В града имаше обществена пералня; бях проверила. Щях да се оправя.

Захабен паркет покриваше пода и се усмихнах на малкия буркан с букетче диви цветя, поставен на масичката.

Семейство Джоунс биха се оплаквали, че това не е хотел „Риц“, но беше идеално. Тук имаше всичко, от което се нуждаех, и ми напомняше на къщата, в която бях живяла с мама, с покрити с ламперия стени и просто... топлината ѝ.

Наистина беше идеално.

За пръв път си позволих да почувствам истинско вълнение от решението си. И след като го усетих, чувството беше *хубаво*. В мен като фойерверк избухна надежда. Отне ми само три слизания, за да пренесе торбите, кашона и охладителя си.

Човек би помислил, че опаковането на целия му живот би отнело дни, дори седмици. Ако има много вещи, може би дори месеци.

Но аз няхах много. Бях оставила на Кейдън почти всичко, когато адвокатът му – човек, на когото бях изпращала коледни картички в продължение на цяло *десетилетие* – ми бе изпратил трийсетдневно предизвестие да се изнеса от къщата, която бяхме споделяли, в деня, след като Кейдън бе приключил връзката ни. Вместо това аз се изнесох няколко часа по-късно. Всичко, което бях взела със себе си, бяха два куфара и четири кашона с вещи.

Чудесно. Беше чудесно, че се случи, и го знаех. Тогава ме бе заболяло, беше ме заболяло нечовешки, както и после. Но вече не.

Само че... все още понякога си мечтаех да бях изпратила на онези предатели пай, приготвен с лайна, точно както във филма „Южнячки“. Не бях толкова добър човек.

Тъкмо бях отворила хладилника, за да прибера вътре

шунката, кашкавала, майонезата, трите кенчета с ягодово безалкохолно и единствената бира, когато чух скърцане от долния етаж.

Вратата. Беше вратата.

Замръзнах.

След което грабнах лютивия спрей от чантата си и се колебах – защото собственикът нямаше просто да нахлуе, нали? Искам да кажа, имотът си беше негов, но аз го наемах от него. Бях подписала споразумение и бях изпратила копие на шофьорската си книжка, като се надявах, че той няма да ме проверява по име, но дори и да го направеше – голяма работа. В няколко от жилищата, в които бях отседнала досега, собствениците бяха дошли, за да проверят дали нямам нужда от нещо, но не си бяха позволили просто да влязат. Само едни хора ме бяха проверили и зададоха множество неудобни въпроси.

– Ехо? – подвикнах, с пръст върху спрея.

Единственият отговор, който получих, беше шумът от крачки по стълбите, които звучаха тежки.

– Ехо? – извиках малко по-силно, като се опитвах да се вслушвам в стъпките, които продължаваха нагоре и ме караха да стискам спрея в ръката си още по-здраво.

През времето, през което съдържах дъха си – защото *така* щях да чувам по-добре, – забелязах коса и после лице част от секундата преди човекът да бе направил последните две или три крачки наведнъж, защото вече беше тук.

Не *човекът*. Той. Мъж.

Собственикът?

Господи, така се надявах.

Носеше закопчана риза в цвят каки, загащена в тъмни панталони, които можеше да са сини, черни или някакъв друг цвят, но нямаше как да съм сигурна заради оскъдното осветление.

Присвих очи и прибрах ръце зад гърба си, за да скрия лютивия спрей за всеки случай.

На кръста му имаше пистолет!

Вдигнах ръце и изквичих:

– Мамичката му, вземи каквото искаш, само не ме наранявай!

Непознатият тръсна глава, преди един прегракнал глас да попита:

– Моля?

Вдигнах ръце още по-високо, раменете стигнаха нивото на ушите ми, и посочих с брадичка към чантата си, оставена на масичката.

– Чантата ми е там. Взemi я. Ключовете са вътре. – Имах застраховка. Имах копия на документите си в телефона, който беше в задния ми джоб. Можех да си поръчам нова дебитна карта, да докладвам, че кредитната ми е открадната. Хич не ми пукаше за парите, които бяха вътре. Никаква част от тях не струваше колкото живота ми. Никаква. Част. От тях.

Мъжът обаче пак тръсна глава.

– За какво, по дяволите, говорите? Не се опитвам да ви ограбя. *Какво правите в дома ми?* – Той изстрелваше всяка от думите така, сякаш бяха ракети.

Я чакай малко.

Примигнах и все така задържах ръцете си във въздуха. Какво ставаше?

– Вие ли сте Тобаяс Роудс? – Знаех със сигурност, че това бе името на човека, с когото бях уговорила резервацията си. Имаше снимка, но не си бях направила труда да я погледна увеличена.

– Защо? – попита непознатият.

– Тъ, защото взех този апартамент под наем. Днес е датата, в която трябваше да се нанесе.

– Да се нанесете? – повтори мъжът тихо. Бях доста убедена, че се мръщи, но се намираще в една пролука, в която светлината не достигаше, и сенки прикриваха чертите му. – Това да ви прилича на хотел?

Оо, ама че сме спривахи.

Точно докато си отварях устата, за да му кажа, че не, не ми прилича на хотел, но все така съм си направила законна резервация и съм си платила предварително за престоя, откъм стълбището се чу шумно изскърцване секунда преди друг глас, по-лек, по-младежки, да викне:

– Татко! Чакай!

Опитах се да огледам мъжа, когато той се обърна към стълбите, раменете му сякаш се разшириха в покровителствен – или може би отбранителен – жест.

Възползвайки се, че бе прехвърлил вниманието си върху

нещо друго, осъзнах, че е голям мъж. Висок и як. И на ризата му имаше нашивки. *Полицейски нашивки?*

Сърцето ми започна шумно да бие в ушите ми, докато погледът ми се фокусираше обратно на пистолета, прибран в кобур на кръста му, и гласът ми прозвуча странно висок, когато заекнах:

– Аз... Аз мога да покажа потвърждението за резервацията...

Какво ставаше? Дали ме бяха измамими?

Думите ми привлякоха вниманието му точно в момента, в който друга фигура се появи с див скок на площадката. Тази беше много по-ниска и слаба, но това бе почти всичко, което можех да различа. Синът на мъжа? Дъщерята?

Едрият мъж дори не погледна към новодошлия, докато казваше с подчертан гняв, който се долавяше в произношението му, всъщност в целия език на тялото му:

– Влизането с взлом е престъпление.

– Влизане с взлом? – изрекох дрезгаво, объркана, горкото ми сърце все още бумкаше подивяло. *Какво се случваше? Какво се случваше, мамичата му?* – Използвах ключа, за който някой ми даде код. – Как можеше този човек да не знае? Кой беше той? *Наистина ли ме бяха измамими?*

С ъгълчето на окото си, защото бях изцяло съсредоточена върху едрият мъж, забелязах как по-дребната фигура, на която почти не бях обърнала внимание, промърмори нещо под носа си, преди на практика да изсъска: „Татко“, отново тихичко.

И *това* вече накара мъжа да обърне глава към фигурата, която представляваше синът или дъщеря му.

– Еймъс – изръмжа той с нещо, което страшно напомняше на предупреждение. Под тона се долавяше ярост, активна и чаканка.

Имах ужасно предчувствие.

– Трябва да поговорим – каза фигурата с почти шепнещо съскане, преди да се обърне към мен. По-малкият човек замръзна за секунда, после примигна, след което явно дойде на себе си и заговори толкова тихичко, че се налагаше да се напрегна, за да го чуя: – Здравейте, госпожице Де ла Торе, въ, съжالياвам за объркването. Секунда, въ, моля.

Кой, по дяволите, пък беше това?

Откъде знаеше името ми? И това объркване ли беше?

Което бе добре... нали?

Оптимизмът ми трая само около секунда, защото под слабата светлина в апартамента едрият мъж започна бавно да клати глава. След това от думите му буквално ме сви коремът, докато той промърморваше с убийствен тон:

– Кълна се, Еймъс, по-добре да не си направил онова, което си мисля.

Това не прозвуча обещаващо.

– Предложи ми апартамента за даване под наем, след като категорично ти казах „не“ и петдесетте пъти, в които ме попита? – уточни мъжът с този ужасен тон, който въобще не се бе повишил, но това нямаше значение, защото някак звучеше още по-лошо, отколкото ако се беше развикал. Дори на мен ми идваше да потръпна, а той даже не се обръщаше към мен.

Обаче какво, по дяволите, каза току-що?

– Татко. – Младежът се премести под вентилатор на тавана и светлината го обля, като потвърди, че е момче – тийнейджър, доста вероятно между дванайсет- и шестнайсетгодишен, съдейки по гласа му. За разлика от едрият мъж, който очевидно беше баща му, лицето му бе слабо и ръбато, а дългите му, кльощави ръце бяха предимно скрити от тениската, която му беше по-голяма с поне два размера.

Имах лошо, *лошо* предчувствие.

И напомнянето, че нямаше къде другаде да отседна в радиус от триста километра, зае главно място в съзнанието ми.

Не исках да отсядам в хотел. Бях приключила с хотелите до края на живота си. От мисълта да остана в такъв ми се гадеше.

А наемането на стая в нечия къща беше твърдо „не“ след последния път.

– Вече платих. Плащането беше одобрено – почти изкрещях, изведнъж изпаднала в паника. Това бе мястото, където исках да бъда. Бях *тук*, омръзнало ми бе да шофирам и изведнъж нуждата просто да се настани някъде настойчиво изпълни всяка клетка от тялото ми.

Исках да започна отначало. Исках да построя нещо ново. И исках да го направя тук, в Пагоса.

Мъжът ме погледна. Бях доста сигурна, че главата му се завъртя назад, преди той отново да се фокусира върху момче-

то и ръката му да се размаха във въздуха. Чувството за гняв избухна в помещението като граната.

Очевидно аз бях невидима и плащането ми не означаваше нищо.

– Това шега ли е, Ейм? Казах ти „не“. Не веднъж или два пъти, а всеки път, в който го споменавах – изплю мъжът, очевидно бесен. – Няма да позволим на никакви непознати да живеят в къщата ни. Занасяш ли се? – Все още говореше с онзи тих глас, но всяка дума някак звучеше като тихо излайване, строга и сериозна.

– Технически погледнато, не е в къщата – прошепна хлапето, Еймъс, преди да погледне към мен през рамото на мъжа. Помаха, ръката му трепереше.

Помаха на мен.

Не знаех какво да направя, така че помахах в отговор. Объркана, толкова объркана и вече притеснена.

Това не успокои ядосания мъж. Ама никак.

– Гаражът все още е част от къщата! Недей да ме баламосваш с тези „технически“ глупости – изръмжа той и махна презрително с длан.

Към тази длан беше прикрепена голяма ръка, сега като се загледах. Бях доста сигурна, че забелязах никакви вени да изпъкват по предмишницата му. Какво пишеше обаче на тези нашивки? Опитах да присвия очи и да прочета.

– „Не“ значи „не“ – продължи непознатият, когато момчето отвори уста, за да спори с него. – Не мога да повярвам, че си го направил. Как можа да го свършиш зад гърба ми? Публикувал си обявата *онлайн*? – Клатеше глава, сякаш беше действително изумен. – Да не планираше да оставиш никакви особняци да отседат тук, докато ме няма?

Особняци?

Аз?

Реално погледнато, знаех, че този спор не ми влизаше в работата.

Но.

Все пак не успях да замълча и подхвърлих:

– Ъъ, само за протокола, аз не съм особнячка. И мога да ви покажа резервацията си. Платих предварително за целия месец...

Мамка му.

Момчето потръпна и *това* накара мъжа да направи още една крачка и да застане на по-осветено място, където за пръв път можех хубаво да видя лицето му. И него самия.

А какво лице беше това само.

Дори докато бях с Кейдън, щях да загледам повторно мъжа под лампата. Какво? Не бях умряла. А и лицето му беше от онзи тип. Бях виждала много такива, имах опит.

Не можех да се сетя за нито един гримьор, който не би нарекъл чертите му изсечени, определено не красиви, но мъжествени, остри, подчертани от устата му, леко смръщена, и гъстите вежди, които лежах спокойно върху забележителната му, тежка челна кост. А и тази впечатляваща силна челюст. Бях почти сигурна, че има и малка трапчинка на брадичката. Трябва да беше в началото на четиридесетте.

„Груба красота“ би бил най-добрият начин да го опиша. Може би дори „ужасно красив“, ако не изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да пречука някого.

Нямаше нищо общо с излъсканата, достъпна привлекателност на бившия ми, по която припадаха хиляди жени.

И която съсипа връзката ни.

Може би все пак *щях* да му изпратя онзи пай с лайна в определен момент. Щях да помисля още.

В общи линии този мъж, който спореше с младото момче, с пистолет на колана и облечен в нещо като полицейска униформа, беше невероятно красив.

И... също така беше сексапилно посивял, уверих се, когато светлината освети косата му идеално, за да разкрие части, които може би бяха кафяви или черни кичури, примесени с много по-светлия, поразителен цвят.

И *лич* не му пукаше за това, което говорех, докато произнасяше рязко думи с най-спокойния и тих глас, който някога бях чувала. Можеше и да се впечатля, ако не бях толкова притеснена, че ще бъда прецакана.

– Татко... – пак подхвана момчето. Имаше тъмна коса и гладко, почти бебешко лице, кожата му бе съвсем леко кафява. Крайниците му бяха дълги под черната тениска с щампа на някаква група, докато се пъхаше между мен и баща си като някакъв буфер.

– Цял месец?

Да, определено беше чул тази част.

Хлапето дори не потрепна, когато отговори много тихо:

– Не ми позволяваш да се хвана на работа. Как иначе се очаква да изкарам пари?

Върху челото на мъжа набъбна вена, а лицето и ушите му започнаха да се зачервяват.

– Знам за какво искаш парите, Ейм, но и *знаеш какво ти казах*. Всички бяхме еднородни – майка ти, Били и аз. Не ти трябва китара за три хиляди долара, когато твоята си е наред.

– Знам, че е *наред*, но искам...

– Но нямаш *нужда*. Това няма да...

– Татко, моля те – удари го на молби момчето. След това посочи към мен с палец през рамо. – Погледни я. Тя не е обнячка. Казва се Аврора. Де ла Торе. Проверих я в Пикчърграм. Публикува снимки само на храна и животни. – Хлапето ме погледна през рамо, примигна, после дойде на себе си, изражението му стана почти отчаяно, сякаш и то съзнаваше, че този разговор не върви на добре. – Всички знаят, че социопатите не обичат животни, ти така каза, помниш ли? *И само я погледни*. – Момчето наклони глава.

Игнорирах последния му коментар и се съсредоточих върху важната част от нещата, които беше споменал. Някой си бе направил проучването... но какво друго знаеше?

Все пак беше прав. Като изключим тези снимки и някои селфита или снимки с приятели – и с хора, които преди мислех за приятели, но се оказа, че не бяха, – наистина публикувах единствено снимки на храна и животни, които виждах. Тази реалност и торбите и кашоните, струпани до мен, бяха просто още едно напомняне, че исках да бъда *тук*, че имаше неща, които трябваше да свърша в този район.

И че това хлапе или знаеше твърде много, или наистина се беше вързало на фасадата, която бях представила пред света. На всички лъжи и заблуди, които се налагаше да използвам, за да бъда покрай някого, когото обичах. Напомняне, че не бях изтрила от профила си в Пикчърграм снимки на живота, който имах преди. Внимавах никога да не качвам романтични на вид снимки в акаунта си – или щях да понеса гнева на госпожа Джоунс.

Може би трябваше да направя страницата си лична, сега като се замислих, така че Антихриста да не си вре носа. Бях публикувала снимки само брoени пъти през последната година и не бях тагнала нито едно от местата, които бях посетила. Старите навици умираха трудно.

Очите на мъжа се стрелнаха към мен може би за цяла секунда, преди отново да се върнат на момчето, след което той каза:

– Изглежда ли да ми пука? Тя може да бъде и Майка Тереза и аз пак нямаше да искам никого тук. Не е безопасно някакви непознати да ни се мотаят в къщата.

Технически погледнато, аз нямаше да се „мотая в къщата“. Щях да остана *тук*, в този апартамент, и никога да не притеснявам никого.

Докато виждах как възможността ми изчезваше с всяка дума, която излизаше от устата на мъжа, осъзнах, че трябва да действам бързо. За мой късмет, обичах да поправам разни неща и бях добра в това.

– Заклевам се, че не съм психопатка. През целия си живот съм получавала само една глоба и тя беше за каране с десет километра над разрешената скорост, но в моя защита, наистина щях да се напишкам. Можете да се обадите на леля ми и чичо ми, ако искате да знаете каква съм, и те ще ви кажат, че съм доста добър човек. Можете и да пишете на племенниците ми, ако искате, защото няма да ви вдигнат телефона за нищо на света.

Момчето отново погледна през рамо с разширени и все още ужасени очи, но мъжът... е, той изобщо не се усмихваше. Това, което правеше, беше да ме гледа кръвнишки над рамото на сина си. За пореден път. Всъщност лицето му стана безизразно, но преди да успее да каже нещо, хлапето скочи в моя защита.

Гласът му все още беше тих, но пламенен. Явно наистина искаше тази китара за три хиляди долара.

– Знам, че това, което направих, не беше редно, но теб нямаше да те има цял месец, *и тя е момиче...* – По света имаше жени серийни убийци, но сега не ми се струваше подходящият момент да повдигам въпроса. – Затова реших, че, такова, няма да се налага да се притесняваш. Купих алармена система, която щях да инсталирам на прозорците, и никой не би могъл да проникне през вратата с нейните резета.

Мъжът поклати глава и бях почти сигурна, че в момента очите му бяха по-широко отворени, отколкото биха били по принцип.

– Не, Еймъс. *Не*. Подмолните ти простотии не ме печелят на твоя страна. Ако изобщо постигаш нещо, то е да ме ядосваш дори още повече, отколкото вече съм, защото си ме излъгал. *Какво си мислеше, по дяволите?* Какво щеше да кажеш на чичо си Джони, когато той дойде да те нагледа известно време, след като заминех? А? Не мога да повярвам, че си го направил зад гърба ми, след като толкова много пъти ти казах „не“. Опитвам се да те защитя, човече. Какво лошо има в това?

После напрегнатото му лице клюмна надолу, докато непознатият клатеше глава, а раменете му увиснаха толкова ниско, че се чувствах като натрапница, защото го виждах, защото бях свидетелка на искреното разочарование, което беше толкова явно във всяка част от тялото на този баща, докато седеше там и осмисляше това предателство. Сякаш въздъхна, преди отново да погледне нагоре, като този път се съсредоточи върху мен и каза рязко, а бях доста сигурна, че и с искрена болка от действията на момчето:

– Той ще ви възстанови парите в момента, в който се върнем в къщата, но няма да останете. Изобщо не е трябвало да можете да „направите резервация“ поначало.

Задавих се. Или поне вътрешно се усетих така. Защото *не*.
Не.

Дори не бях осъзнала кога бях отпуснала ръце от позицията, в която бяха преди, вдигнати във въздуха, до сегашната, когато бяха отпуснати надолу и дланите бяха положени върху корема ми, лютивият спрей все още притиснат между пръстите ми, а останалата част от тялото ми бе погълната от смесица от тревога, паника и разочарование едновременно.

Бях на трийсет и три години и също като дърво бях изгубила всичките си листа, такава голяма част от онова, което ме правеше *мен*; но също като дърво клоните и корените ми бяха все още тук. И се прераждах отново с цял нов комплект листа, ярки, зелени и изпълнени с живот. Така че трябваше да опитам. Трябваше. Нямахме други подобни имоти под наем.

– Моля ви – казах, без дори да потръпна при измъчения звук на тази единствена дума, която се изръси от устата ми. Трябваше да действам сега или никога. – Разбирам защо сте разстроено и имате пълно право. Не ви виня, задето искате да се грижите за сина си и не желаете да рискувате безопасността му, но...

Гласът ми се пропука и мразех това, но знаех, че трябваше да продължа, защото имах чувството, че ще получа само една възможност да кажа нещо, преди мъжът да ме изхвърли.

– Просто... *моля ви*. Обещавам, че дори няма да гъкна и няма да досаждам на никого. Веднъж опитах брауни с марихуана, когато бях на двайсет, и така се надрусих, че получих панически пристъп и почти се наложи да повикам линейка. А един път взех „Викодин“, след като ми извадиха мъдрец, и това ме накара да повърна, така че не съм взимала повече. Единственият алкохол, който харесвам, е сладък мускат или бира от време на време. Дори няма да поглеждам сина ви, ако така искате, но *моля ви*, моля ви, позволете ми да остана. Ще ви платя двойно на поисканата сума. Ще изпратя парите веднага, ако желаете. – Поех си въздух и направих, както се надявах, възможно най-умоляващата физиономия към човека. – Много ви моля.

Изречението му беше строго и си остана такова, квадратната му челюст бе стисната здраво, виждах го дори от това разстояние. Нямах добро предчувствие. Ама никак добро.

От следващите му думи ме сви коремът. Гледаше ме право в очите, гъстите му вежди седяха равни върху абсурдно красивото му лице. Имаше костна структура, която човек можеше да види само при старите римски статуи, помислих си. Царствени и изваяни, нямаше нищо слабо в никоя от чертите му. Устата му... плътните му устни – от онзи тип, който жените ползваха за вдъхновение и заради който посещаваха скъпи лекари в опит да ги възпроизведат – се превърнаха в права линия.

– Съжалявам, ако сте се обнадежили, ама няма да стане. – Строгийт поглед се премести към предполагаемия тийнейджър, когато изръмжа толкова ниско, че едва успях да го чуя... но имах отличен слух и той не го знаеше: – Въпросът не е в парите.

В гърдите ми се надигна паника, бавно, и направо виждах как тази възможност изчезваше пред погледа ми.

– Моля ви – повторих. – Няма да разберете, че съм тук. Тиха съм. Никой няма да ме посещава. – Поколебах се. – Ще утроя парите.

Непознатият дори не се поколеба.

– Не.

– Татко – намеси се момчето, преди мъжът да поклати глава.

– Ти нямаш думата. Няма да имаш думата за нищо едно известно време отгук нататък, ясно ли е?

Хлапето запна и сърцето ми започна да бие по-бързо.

– Направил си го *зад гърба ми*, Еймъс. Ако не бях намерили друг пазач в последната минута, щях вече да съм в Денвър, без изобщо да имам представа, че си свършил тази простотия! – обясни мъжът с онзи убийствен, нито висок, нито тих глас и, честно казано... не можех да го виня.

Нямах деца – бях искала, но Кейдън все беше отлагал, – обаче си представях как бих се чувствала, ако детето ми направеше нещо *зад гърба ми*... дори и да разбирах причините му. Момчето искаше скъпа китара и предполагам, че или е прекалено малко, за да работи, или родителите му не му позволяваха.

Хлапето изсумтя тихо и недоволно и разбрах, че времето ми всеки миг ще изтече.

Разтривайки пръсти, защото изведнъж ги почувствах лепкави, се опитах да сграбча паниката си, която надделяваше над силата ми.

– Съжалявам за всичко това. Съжалявам, че е пуснал обявата без одобрението ви. Ако някой непознат се нанесеше в... е, нямам апартамент над гараж, но ако имах, и аз нямаше да се зарадвам. Силно ценя уединението си. Но нямам къде другаде да отида. Наблизо няма друга къща с краткосрочен наем. Това не е ваш проблем, разбирам. Но моля ви, позволете ми да остана. – Поех си въздух и срещнах погледа му; не можех да разбера какъв цвят бяха очите му от това разстояние. – Не съм наркоманка. Нямам проблеми с алкохола или някакви странни фетиши. Кълна се. Работех една и съща работа в продължение на десет години; бях асистентка... Аз... се разведох и сега започвам начисто.

Негодувание, горчиво и гърчещо се, се надигна под гърба и раменете ми, както се бе случвало всеки ден, откакто връзката

ни се беше разпаднала. И както всеки друг път, не се отърсих от него. Приех го в тялото си, съвсем близо до сърцето си, и го прегърнах. Не исках да го забравя. Исках да се уча от него и да запазя урока за себе си, дори да беше болезнено.

Защото човек трябваше да помни скапаните части от живота си, за да оцени хубавите.

– Моля ви, господин Роудс, ако така се казвате – казах с най-спокойния глас, на който бях способна. – Можете да направите копие на шофьорската ми книжка, макар вече да изпратих едно. Можете да разпитате за мен. Аз не убивам дори паяци. Бих защитила сина ви, ако се наложи. Имам племенници тийнейджъри, които ме обичат. И те ще ви кажат, че не съм особнячка. – Направих една крачка напред, след това още една, като задържах погледа му. – Смятах да проверя дали не мога да наема жилището за по-дълго, но ще се изнася след месец, ако ми дадете шанс за момента. Може да изскочи и друго място. Бих си наела жилище в града, но там няма нищо краткосрочно, а още не съм готова да подпиша нещо за повече време. – Можех да купя нещо, но той нямаше нужда да знае това; повдигаше твърде много въпроси. – Ще ви платя тройно вместо първоначално уговорената цена и няма изобщо да ви притеснявам. И ще ви оценя с пет звезди.

Може би не трябваше да добавям последната част. Той така или иначе изобщо не беше искал това място да се дава под наем.

Почти бях сигурна, че очите на мъжа съвсем леко се присвиха, веждите му едва помръдваха, но ми се стори, че забелязвам разлика. Между гъстите му, тъмни вежди се появи гънка и ужасното ми предчувствие се засили.

Щеше да ми откаже. Знаех си. Щях да бъда прецакана и да живея в хотел. Отново.

Но момчето се намеси и заговори, малко прекалено високо, видимо развълнувано от перспективата:

– Тройна на първоначалната цена! Знаеш ли колко пари ще бъдат това?

Мъжът, може би Тобаяс Роудс, може би не, изпепели с поглед сина си, все още напрегнат и ядосан. Наистина беше бесен.

И аз се приготвих за най-лошото. За „не“-то. Нямаше да бъде краят на света, но... пак щеше да бъде гадно. Много гадно.

Вместо това обаче следващите думи, които произнесе той, бяха насочени към тийнейджъра:

– Не мога да повярвам, че би ме излъгал.

Цялото тяло на момчето сякаш омекна и се отпусна, а гласът му стана по-тънък от всякога.

– Съжалявам. Знам, че това са много пари. – Направи пауза и успя да каже, още по-тихо: – Съжалявам.

Мъжът прокара ръка през косата си и сякаш също се отпусна.

– Казах „не“. Казах ти, че ще намерим някакъв начин.

Хлапето не отговори нищо, но кимна след секунда, изглеждаше като човек, който се чувства към сантиметър висок.

– И не сме приключили. По-късно пак ще си поговорим. – Забелязах потръпването на момчето, но бях прекалено заета да наблюдавам мъжа, който се обърна към мен и ме зяпна. Вдигна ръка и се почеса по главата с дълги, силни пръсти. Мъжът, за когото в този момент бях почти сигурна, че е горски инспектор, съдейки по нашивките, които бях успяла да видя, когато бяха попаднали под светлината, ме наблюдаваше.

Помислих си да му помахам, но се спрях. Вместо това просто казах:

– Много ви моля, може ли да остана на тройна цена?

Щях да излъжа, ако кажех, че не завъртях и двете си ръце умишлено с опакото към него, за да види, че по тях няма белези. Не исках да си мисли, че крия нещо. Е, единственото, което криех, бяха подробности, но те наистина не му влизаха в работата. Нямах да нараняв него, сина му или когото и да било друг освен мен самата. Така че вдигнах брадичка и не се опитах да скрия отчаянието си. То беше единственото, което може би работеше в моя полза.

Не се гордеех твърде с този факт.

– На почивка ли сте? – попита той бавно, като все още на практика ръмжеше, но проверяваше тежестта на всяка дума, която излизаше от устата му.

– Всъщност не. Мисля да се нанеса и да заживея тук за постоянно. Просто исках да се почувствам сигурна, но първо трябва да свърша други неща, докато съм тук. – Много други неща, но едно по едно.

– Какви?

Свих рамене и му казах истината.

– Преходи.

Едната от гъстите вежди се стрелна нагоре, но ядосаното му изражение не се промени. Вървах по тънък лед.

– Преходи? – попита ме така, сякаш бях казала „оргии“.

– Да. Мога да ви дам списък с онези, на които искам да отида. – Бях запомнила имената на пътеките от дневника на мама и можех да му ги напиша, ако поискаше. – Все още нямам работа, но ще си намеря и имам пари. От... споразумението за развода. – Май беше по-добре направо да му предоставя подробности, за да не се налага да пита или да помисли, че лъжа и не съм способна да платя.

Мъжът просто продължи да ме гледа хладно. Пръстите на свободната му ръка се отпуснаха и свиваха в юмрук. Ноздрите на силния му нос гневно потрепваха. Не каза нищо толкова дълго време, че дори синът му отново погледна към мен през рамото му с разширени очи.

Момчето просто искаше парите ми и това беше нормално. Всъщност даже мислех, че е доста забавно и умно от негова страна. Спомнях си какво беше да си дете, да нямаш работа и да искаш разни неща.

Най-сетне непознатият вдигна брадичка малко по-високо и ноздрите му пак трепнаха.

– Ще платите тройно? – попита с глас, който ми подсказваше, че все още не е напълно убеден за целия план.

– С чек, с карта, през пейпал или с паричен превод на момента. – Преглътнах и преди да успея да се спра, добавих с усмивка, която бях ползвала много пъти, за да обезвредя трудни ситуации: – Предлагате ли отстъпка за плащане в брой, защото мога да ви предложа и в брой, ако случаят е такъв. – Спрях се точно преди да му намигна, на косъм. Все пак този мъж най-вероятно бе женен и все още беше бесен. В интерес на истината – с право.

– С паричен превод е най-бързо – обади се момчето с тих, шепнещ глас.

Не се съдържах; изгрухтах от смях и лепнах ръка пред устата си, когато го направих отново.

Мъжът погледна сина си с изражение на лицето, което потвърждаваше, че все още му е сърдит и не смяташе, че пред-

ложението му е забавно, но в негова защита, се съсредоточи върху мен и дори може би извъртя очи, сякаш не можеше да повярва какво се готви да каже.

– В брой. Утре или се изнасяте.

Той да не би...?

– Не искам да ви виждам. Не искам да си спомням, че сте тук, освен ако не виждам колата ви – рече, все още звучеше и изглеждаше бесен, но...

Но се съгласяваше! Съгласяваше се! Може би!

– Получавате единия месец, след което се изнасяте – продължи, с поглед, прикован в моя през цялото време, като се опитваше да ми покаже колко е сериозен, че няма да има преговори за по-дълъг престой и че трябва да бъде благодарна, че се е съгласил и на толкова.

Кимнах. Щях да приема единия месец, щом само с толкова разполагах, без да рева и да се цупя. Ако се стигнеше дотам, щях да имам още време да реша къде ще живея. Някое постоянно място, според зависи как се развиеха обстоятелствата.

Не ставах по-млада и понякога човек просто трябваше да си избере път в живота и да го следва. Това исках аз. Да вървя и да не спирам.

Така че... можех да започна да се тревожа за това от утре.

Кимнах, след което зачаках да видя дали няма да каже още нещо, но той само се обърна към момчето и му посочи стълбите. Тръгнаха по тях мълчаливо и ме оставиха в апартамента тип студио.

И може би не трябваше да привличам още внимание към себе си, но не можах да се сдържа. Точно когато единственото, което вече виждах от мъжа, беше сребрият коса на тила му, викнах:

– Благодаря! Няма да разберете, че съм тук!

Ииии той спря да върви.

Знаех го, защото продължавах да виждам само края на главата му. Не се обърна, но беше там и почти очаквах да не отвърне нищо, преди да въздъхне шумно – може би всъщност беше изсумтяване, – да поклати глава, след което викна с нещо, за което бях убедена, че е подразнен тон, защото моята почти свежърва го бе усвоила до съвършенство:

– Най-добре да не разбирам.

Грубо. Но поне не си промени решението! За секунда положението беше напрегнато.

Най-сетне си позволих да въздъхна и части от тялото ми, за които дори не знаех, че са се напрегнали, се отпуснаха.

Имах месец. Може би накрая щях да остана повече, а може би нямаше. Но щях да се постарая през този месец да дам всичко от себе си.

Мамо, прибрах се.